

ᠮᠤᠨᠤᠯᠤᠯᠤᠰ ᠶ᠋ᠢᠨ ᠶ᠋ᠤᠨᠠᠨ

Добрата земя.

„Друго падна на добрата земя,
и като израсна, стори плодъ сто-
кратенъ“.

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плодъ стократно. Обикновената истина може да се разбере по нѣколко начина. Обикновената истина е тази, която хората сж пицали по нѣколко пжти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричатъ факти. Това е фактъ, казватъ тѣ, — нищо повече. И този фактъ ходи отъ ржка на ржка, тѣй както обикновената златна монета минава отъ ржка на ржка, влиза въ касата на единъ, на втори, на трети, на четвърти банкеръ, навсѣкждѣ услужва. Отъ чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила отъ ржка на ржка и е минала презъ ржцѣтѣ и на най-ученитѣ и на най-проститѣ, пострадала ли е? Отъ гледището на материализъма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче отъ гледището на духовия свѣтъ, тази златна монета е пострадала много. Тогава азъ ще ви защитамъ слѣдния фактъ: защо нѣкои малки дѣца, като ги цѣлуватъ мъже или жени, не казватъ нищо, оставятъ се даги цѣ-

луватъ, а други дѣца, (като ги цѣлуватъ), плачатъ крѣскатъ, не се подаватъ. Защо последнитѣ не сѣ доволни отъ тази цѣлувка? Азъ нѣма да обяснявамъ това нѣщо, то е фактъ, нищо повече. Азъ мога ли да ви обяснявамъ, какво нѣщо прѣдставлява числото едно? Да кажемъ, че всинца тукъ сте професори, и азъ почна да ви обяснявамъ числото едно, какъ ще се почувствувате вие? То значи да уроня вашия прѣстижъ, вашия авторитетъ. Има нѣща, които азъ не ви обяснявамъ за да не уроня вашия прѣстижъ. Нѣкои питатъ: защо той не ни обяснява тѣзи нѣща? — За да не уроня вашия прѣстижъ, професори сте вие. Какъ ще ви говоря, какво нѣщо е единицата? Да седна да ви обяснявамъ, какво нещо е единицата, какво нѣщо е двойката, нѣма смисълъ, вие знаете тия нѣща. Да седна да ви обяснявамъ, какво нѣщо е жената, пакъ нѣма смисълъ. Защо? Защото много писатели, много философи обясняватъ, какво нѣщо е жената. Не бутайте този въпросъ! Не бутайте двойката! Жената въ аритметиката е двойката. Адамъ въ Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, сѣ професори. Като ви говоря тѣй, вие ще ме разбирате въ правия смисълъ. Нѣкоя двойка пита: ти познавашъ ли мъжа ми? Не питай никого, познава ли мъжа ти. Какъ ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрѣва, за тебе ли изгрѣва? Ще кажешъ, че изгрѣва за тебе. Добрѣ, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрѣва за тебе. — Ама азъ мисля така. Да, всѣки може да мисли като тебе. Реално въ свѣта е само това, което може да дойде при насъ. Реалното същество за насъ е само това съ което можемъ да обмѣнимъ двѣ

разумни думи, и което не може да дойде при насъ. А всѣко нѣщо, съ което не можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което не може да дойде при насъ, по отношение себе си може да е реално, но по отношение насъ не е реално. Тѣй съвременната наука опредѣля кои нѣща сж реални. Що е реалностъ? Реалността е отношения на живи същества, отношения на съзнание-то. Азъ мога да съзнавамъ двѣ нѣща, че нѣщо е вътрѣ въ мене или извънъ мене. Напримѣръ, когато болката е вътрѣ въ мене, въ стомаха ми, тсгава съзнавамъ, че нѣщо ме боли. Значи, тази болка е реално нѣщо. Защо се проявявашъ — Болка усѣщашъ. Казвашъ: имамъ една реалностъ, прѣдъ която се покланямъ. Да, азъ се покланямъ прѣдъ всѣка реалностъ, която чувствувамъ, или която усѣщамъ. Менъ ме боли стомахъ, та съмъ се прѣвилъ отъ болка, а нѣкой ми казва: стой правъ, де! Когато дойде тази реалностъ въ тебе, и ти ще се превивашъ. Той казва: не, азъ не се покланямъ прѣдъ реалността. Но гледамъ, на другия день тази болка дошла и въ него, и той се превива и казва: превивамъ се прѣдъ реалността. Нѣкой беденъ човѣкъ, на когото жена му умира, отива при доктора и казва: „Господинъ докторе, жена ми умира!“ „Е“, казва докторътъ, „файтонъ можешъ ли да ми пазаришъ?“ — Не мога. „Щомъ не можешъ, и азъ не мога да дойда у васъ“. — Ама нѣмамъ нито петъ пари въ джеба си. За бѣднитѣ хора има опредѣлени доктори отъ държавата, иди на еди-коя си улица, тамъ ще намѣришъ нѣкой отъ тия лѣкари, който ще може да прѣгледа жена ти. Този професоръ е отъ високопоставенитѣ, той не се

занимава съ дрипавитѣ единици. Той казва: азъ не се занимавамъ съ дрипавитѣ единици. Ами съ кои? — Съ облеченитѣ единици се занимавамъ. Коя е дрипавата единица? — Която нѣма съдържание. А коя е облѣчената единица? — Която има съдържание, разбира се.

Та казвамъ: сега ние ще се приближимъ къмъ реалността, която има отношение къмъ насъ. Тази реалностъ може да има чисто материални отношения, подразбирамъ външния животъ, животътъ на формитѣ. Тази реалностъ може да бѣде и вътрѣшна както я наричатъ субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия животъ. При това, тази вътрѣшна реалностъ, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, и ние я наричаме смисълъ на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисълъ. Всички ние въ съврѣмения животъ сме достигнали до първата стѣпка на реалността до формитѣ. Всичко онова, което ни радва въ живота, това сж формитѣ. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите насъ може да ни радва само това, което има образъ. Не мислете, че въ образитѣ нѣма реалностъ. Образитѣ сж изразъ на разумния животъ. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? — Радвате са на разумността, която е вложена въ нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цѣлото земно кълбо, какво ще видите? — Ще видите вече нейнитѣ черти, но тѣй груби, тѣй дебели, че ще изгубятъ своята предишна красота. Когато тази картина е малка, сбита въ единъ малъкъ мащабъ, въ това именно седи красотата.

Красотата седи въ разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Азъ ви говоря на единъ разуменъ езикъ. Когато вѣчността се ограничава, или когато вѣчността се проявява, или когато вѣчността проявява своята разумность, трѣбва да я вложи въ една малка форма. Тамъ именно е най-голѣмото изкуство въ свѣта. Изкуството не е въ създаването на великитѣ свѣтове, създаването на слънцата и на планетите, но въ създаването на онѣзи дребни нищожни форми, дѣто не виждаме никаква интелигентность. Обаче въ всѣка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентность, колкото и въ човѣшкото естество. Нека съврѣменнитѣ хора, които отричатъ всѣкаква интелигентность на малкитѣ същества погледнатъ на тия малки мидички и видятъ каква форма, каква култура, какви дрехи иматъ тѣ, колко хубаво сж полирани! Какъ ще си обяснитѣ всичко това? Ще кажете, че това е инстинктъ, или че това е природа. Турцитѣ наричатъ това „бошлафъ“, празни приказки. Какво нѣщо е инстинктътъ? — Е, то е, казватъ, нагонъ. Какво нѣщо е нагонътъ? — Потикъ. Разумността не е нито инстинктъ, нито нагонъ, нито потикъ. Тя се изразява въ всички тия нѣща, но не е нито едно отъ тѣхъ. Ако човѣкъ има нагонъ, това още не е разумность. Та нима онзи граната, която хвърчи въ дъздуха съ голѣма бързина, е разумна? Нима онзи часовникъ, на който показателтъ се движи, е разуменъ? Нима онзи автомобилъ, който се движи по улицата, е разуменъ? Нима онзи параходъ, който се движи по морето, е разуменъ? Ако е разуменъ, нека го оставимъ самъ да се движи. Нека извадимъ всички хора, които го управ-

ляватъ и да го оставимъ самъ, да видимъ какво ще направи. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ, че аеропланитѣ станали разумни, защото могли да се движатъ въ пространството и безъ авиаторъ. Да, но авиаторътъ отдолу пакъ мисли за аероплана, напътва го съ своята мисль. Я да го остави самъ на себе си, та да види!

Всички съврѣмненни хора искатъ да разрѣшатъ реалността, да разрѣшатъ смисъла на своя животъ, но вървятъ по единъ кривъ пѣтъ. Всичко въ живота седи въ това, че хората сж се отклонили отъ своя правъ пѣтъ, и вслѣдствие на това отклонение днесъ се зараждатъ всички нещастия. И науката имъ фалира, и религията имъ фалира, и убѣжденията имъ се развалиха, всичко пропадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че сж се отклонили отъ правия си пѣтъ. Това не е. защото съврѣмненитѣ хора нѣматъ наука. — Иматъ наука. Не че нѣматъ и идеали. — Иматъ идеали. Не че нѣматъ и стремежи. — Иматъ стремежи. Какво имъ липсва тогава? Какво липсва на съврѣмненната европейска култура? Всичко иматъ, но имъ липсва съзнанието, че се отклонили отъ правия пѣтъ на живота си, вслѣдствие на което тѣ забатачиха и не могатъ да си изкаратъ кораба. Тѣ сега седятъ и мислятъ, какждѣ да го изкаратъ. Ако вървятъ напредъ — ще потънатъ; назадъ не могатъ. Тогава? Ще кажете: нагорѣ! Съврѣмненната култура се забатачила така, както се забатачиха рибитѣ едно врѣме. Въ миналото имало една култура, на която хората тѣй се забатачили, както съврѣмненитѣ хора, и Господъ имъ казалъ: „Само чистотата може да ви избави отъ тая проказа!“ И тогава всички хора рѣшили да станатъ риби, да

минатъ прѣзъ водата и така да се изчистятъ. Но като влѣзли въ водата, изгубили своята рѣчь и онѣмѣли. Тѣ добили външна чистота, но изгубили словото си. Следователно, съ това не се постига цѣльта. Когато човѣкъ пожертвува една истина, за да спечели друга истина, или когато човѣкъ пожертвува едно благо, за да постигне друго благо, това не е правиленъ пѣть. Въ математиката по нѣкой пѣть ние замѣстваме едно число съ друго, но въ истинския животъ не можемъ да замѣстваме нѣщата тѣй безразборно. Трѣбва да ви приведа нѣкой по-сѣществень примѣръ, за да разберете мисълта ми по ясно. Ако те заболи окото и отидешъ при нѣкой свой съзѣдъ и му кажешъ: хайде да размѣнимъ очитѣ си! Едното ми око недоволно е нѣщо отъ мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пъкъ азъ ще извадя твоето и ще се размѣнимъ. Питамъ: вие двамата, които разсждавате така, вашитѣ работи ще се уредятъ ли? — Нѣма да се уредятъ по никой начинъ. Единственото важно нѣщо за васъ е това, че очитѣ ви не трѣбва да се мѣстятъ. Даже ако очитѣ се движатъ много изтриватъ се. Отъ какво ослѣпяватъ хората. Много съврѣменни хора ослѣпѣватъ отъ това, че искатъ да виждатъ всичко. Азъ наблюдавамъ хората въ театъра или въ нѣкой концертъ. Ужъ отишли за театъръ или за концерта, но исочили своя бинокълъ къмъ публиката и гледатъ натукъ-натамъ, а като се върнатъ дома си, очитѣ имъ се изтрили. Защо? Защото гледатъ много. Нали отишли за концерта? Кой е главниятъ актьоръ тамъ? — Виртуозътъ. Ако сж отишли на театъръ, кой е главниятъ актьоръ? Който играе. Какво ще разглеждашъ

другитѣ? Публиката и ти сте едно и сѣщо нѣщо. Вие сте единъ и сѣщѣ числителъ. Важното нѣщо е героятъ, актьорѣтъ. А колко сѣ тия актьори? Може да сѣ 10 — 15. Гледайте тѣхъ, и очитѣ ви нѣма да се развалятъ. Защо се развалятъ семейнитѣ отношения? Азъ ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нѣщо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2000 години слѣдъ Христа, сме на земята, азъ обяснявамъ, какъ значи „добрата земя“. Христосъ е далъ по-хубаво обяснение за това, и нѣкои нѣща азъ не искамъ да ги обяснявамъ, за да не уроня вашия престижъ.

Азъ ви казвамъ, че нѣма да засѣгамъ единицата и двойката, но ще засѣгна единъ въпросъ, който ще подигне вашия престижъ, като професори. Да не ви се види обидна думата „професоръ“. Професоръ значи човѣкъ, който изповѣдва нѣщо. Идете въ Америка или въ Англия, и ще видите, че тамъ всѣки християнинъ казва за себе си: азъ съмъ професоръ по християнството. Защо се нарича професоръ? — Понеже изповѣдва това нѣщо. Изобщо всѣки американецъ или англичанинъ казва за себе си, че е професоръ. По какво? — По каквото и да е. Обаче въ България, за професоръ считатъ само този, който чете лекции въ университета. Въ Америка всѣки е професоръ. Тамъ има толкова доктори, че ябълка да хвърлишъ, все докторъ ще ударишъ. Когото срещнешъ, все е докторъ, все „ди“, „ди“. И тогава, за да различатъ, кой по какво е докторъ, казватъ: „ди — ди“ докторъ по богословието; „ел-ди“ — докторъ на правнитѣ науки; „ем ди“ докторъ по медицината и т. н. Въ България всѣки земледѣлецъ казва: „дий-

дий“. Значи всички български земледѣлци сж произвели своитѣ рала въ богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нѣщата. Защо обаче се разваля сѣмейния животъ на хората? Нѣкой пѣтъ жената е актьоръ на сцената, а мъжътъ е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, тѣ ше иматъ ангелски животъ, но понеже мъжътъ, като дойде въ театъра, вземе си бинокла и започва да гледа и другитѣ. Въ тази актьорка се явява ревностъ, защо той не гледа само нея, а гледа и на другитѣ. Подига се въпросътъ: какъ тѣй публиката да гледа и на другитѣ хора? Най-послѣ той нѣма ли право да гледа и на другитѣ актьори? Нѣма ли право той да си даде мнѣнието? Той има право и да гледа, и да фотографира. Другъ пѣтъ законътъ е обратенъ. мъжътъ е актьоръ, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора. тогава нѣма да стане вищо, но ако тя поглежда и къмъ публиката, главно къмъ женскитѣ посѣтители, да не би да гледатъ къмъ нейния актьоръ, тогава става голѣмъ споръ и се явява недоволството. Какъ тѣй тѣ смѣятъ да поглеждатъ къмъ този актьоръ! Чудни сж хората! Богъ е далъ свобода на всички хора да гледатъ Турцитѣ казватъ: да гледашъ хубавото, това е щастие, има нѣщо добродѣтелно въ него. Това спасява човѣка, подтиква го къмъ нѣщо хубаво. Казвамъ сега: туй нѣщо можемъ да прѣнесемъ и въ нашитѣ религиозни убѣждения. До тогава, докато ние вѣрваме само въ единъ Господъ и се държимъ въ Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземемъ ли всѣки день да мислимъ, какъвъ е този Господъ, дали има само единъ Господъ или повече, въ насъ става цѣла каша: И

започваме: единиятъ Богъ билъ Брама, другиятъ билъ Кришна и т. н.

Сега, ще ви приведа на български езикъ единъ митически разказъ, споредъ който астрономитѣ обясняватъ образуването на свѣта. Той е следниятъ. Когато Брама направилъ свѣта въ всичката негова красота, той повикалъ на угощение въ своя дворецъ всички богове въ вселената. Брама се облѣкълъ въ своята старческа тога, а другитѣ богове, млади и стари по възраст, се облѣкли въ най-хубавитѣ си дрехи. Явяватъ се тѣ при Брама, за да получатъ своитѣ подаръци, да имъ се даде кому какво трѣбва, да имъ се опрѣдѣлятъ службитѣ. По едно съвпадение, тъкмо този день билъ рождения день на първата дъщеря на Брама, най-красивото същество въ свѣта, наречена „Зората“. Тя била толкова красива, толкова хубава, ченѣмало същество въ свѣта, което като я види, да не се влюби въ нея. И самиятъ Брама се влюбилъ въ дъщеря си. Когато дъщеря му влѣзла въ двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, пригърнала го и го цѣлунала. Когато другитѣ богове видѣли това нѣщо, паднали на лицето си отъ уплаха. Това било голѣмо светотатство отъ страна на тази мома. Тѣ имали особена прѣдстава за Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го цѣлуне и той да позволи да стане това нѣщо — това било голѣмо сътресение за тѣхъ. Питамъ: меродавно ли е заморала на Брама мнѣнието на тия богове, които Той поканилъ на угощение въ двореца си? Тѣ сж разбрали външната страна на живота. Брама пришепналъ на своята дъщеря: „Дъще ти си много кра-

сива, ти си единственото благо на свѣта. Ти много сълзи ще изтриешъ, но и много сълзи ще създадешъ въ свѣта. Мнозина ще направишъ щастливи, но и мнозина ще направишъ нещастни. На еднитѣ ще откриешъ красотата на тѣхната душа, на тѣхния умъ, на тѣхния духъ, а на други ще откриешъ тѣхнитѣ недъзи и тѣхнитѣ отвратителни черти, за което тѣ ще те намразятъ. И ти сама ще бъдешъ нещастна въ живота си, докато се върнешъ при мене и ти прѣдамъ втория урокъ.“

Питамъ ви сега: какво разбрахте вие? Ако ме питашъ, защо днесъ си неспокоенъ, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посѣтила, открила е нѣкоя лоша черта въ тебе, и ти си недоволенъ отъ нея. Огледашъ се въ огледалото и виждашъ, че не си красивъ, че си черенъ, а онѣзи, които ще те цѣнятъ, цѣнятъ те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човѣкъ трѣбва да има достоинство! Какво достоинство имате, лесно ще го провѣрите. Какъ? Идете на нѣкой балъ, и вижте, ако нѣмате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този балъ? Може да играете, но само съ посрѣдственитѣ хора, а онѣзи високопоставенитѣ даже нѣма да ви обърнатъ внимание. Но ако вие, ти или той, въ женски или мъжки родъ, сега говоримъ за женски родъ, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристъпно божество, всички ще ви обърнатъ внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затреперватъ гащитѣ, на български да се изрази. Външно той е толкова страшенъ, но тази свѣтлина, която излиза отъ него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вътрѣ

въ него. Страшното въ Брама е частичниятъ животъ на онѣзи същества, които живѣятъ неразумно. Страшното въ Брама е онзи великанъ корабъ, който като е пхтувалъ съ години по морето и се е върналъ най-послѣ на пристанището, цѣлата му повърхность отъ пояса надолу е обрасла съ миди. Той е изгубилъ своята приятна, чиста външность и трѣбва да се тури на силенъ електрически токъ, за да се очисти.

Та казвамъ: всѣки отъ насъ, като минава прѣзъ живота, все ще се натъкне на нѣкакви противорѣчия. На първо мѣсто ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да обича Бога, трѣбва да обича своята душа, трѣбва да обича ближния си. Така е, но вземете простия фактъ: ражда ти се синъ или дъщеря, и нѣкой пжтъ ти си доволенъ, а нѣкой пжтъ си недоволенъ. Защо? Нѣкой пжтъ бащата не е доволенъ, че се родила дъщеря, а нѣкой пжтъ и майката не е довольна — и двамата не сж доволни, че се родила дъщеря и казватъ: да бѣше поне момченце! На тия години да имаме момченце, какъ ще го упазимъ! То е цѣло нещастие за насъ. Питамъ ви тогава философски, споредъ езика на съврѣменнитѣ хора: какъ овцитѣ упазватъ своитѣ милички? Какъ тѣзи нѣжнитѣ кокошки и птици упазватъ своитѣ милички? Упазватъ ли ги? — Не ги упазватъ. Но нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички, тѣхнитѣ дъщери ставатъ угощения на трапезитѣ на вълцитѣ; нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на мечкитѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на тигритѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на лъвоветѣ; по нѣ-

кой пѣтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на змиитѣ и т. н., а по нѣкой пѣтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ и на хората. И всички казватъ, че това е въ реда на нѣщата, че по-малкитѣ същества трѣбва да ставатъ жертва на по-големитѣ.

Сега, ние не се интересуваме отъ външнитѣ прояви, на живота, насъ ни интересуватъ вътрѣшнитѣ прояви, които ще дадатъ стабилностъ на нашия животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме да живѣемъ. Прѣди насъ хората на земята сж имали сжщитѣ стремежи, слѣдъ насъ хората ще иматъ сжщитѣ стремежи, но законитѣ на миналото, законитѣ на настоящето и законитѣ на бъдещето сж едни и сжщи. Значи, животътъ трѣбва да се разбере по форма, по съдържание и по смисълъ. Разумниятъ животъ тогава ще има отношение къмъ добрата почва, къмъ добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята ние може да посадите и най-хубавитѣ дѣбълки, круши и сливи. Подъ „почва“ разбирамъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ условия. Ако тѣзи условия се развалятъ, кои сж причинитѣ? Казватъ, че тия причини се криятъ въ самата природа. Да допуснемъ, че остѣта на нашата земя, вмѣстото да е перпендикулярна спрямо своята еклиптика, е наклонена съ 23 градуса. Накъдѣ е наклонена тя? Онѣзи, които изучаватъ астрономията, ще видятъ накъдѣ е наклонена земната ось. Пъкъ нали казвамъ, че всинца сте професори, знаете това нѣщо. Хайде да не бутамъ този въпросъ, но фактъ е това. Казватъ: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса сж създа-

ли нещастieto на съврѣменната култура. Нѣкои казватъ, че отклонението на земната ось съвпада съ грѣхопаданието на човѣка. А нѣкъ азъ ви казахъ, че двѣ линии сж успоредни само тогава, когато перпендикулярътъ на тия двѣ линии никога не се измѣня. Щомъ той се измѣня и е перпендикуларенъ само къмъ едната страна, а не е перпендикуларенъ и къмъ другата страна, тия двѣ линии не сж успоредни. Щомъ е перпендикуларенъ и къмъ двѣтѣ линии, тѣзи двѣ линии сж успоредни. Тѣ не само че сж успоредни, но сж и разумни. Защото има успоредни линии безъ да сж разумни. Разумнитѣ линии се отличаватъ. Следователно, когато въ математиката се казва, че двѣ линии сж успоредни подразбира се, че тѣ не се прѣсичатъ, освѣнъ въ вѣчността. Онѣзи професори, които се занимаватъ съ висшата математика, се справятъ съ този въпросъ въ своитѣ библиотеки. Впрочемъ, като професори, вие знаете, че двѣ успоредни линии сж разумни линии и като така, тѣ ще намѣрятъ единъ методъ да се срещнатъ въ вѣчността. Казвамъ: ако една царска дъщеря се влюбва въ сина на единъ овчаръ, привидно взелъ овчарска форма, а въ сжщностъ той е ангелъ, дошълъ отъ небето, отъ висшитѣ свѣтове за да прекара единъ животъ на земята, и ако този царски синъ скрито обича царската дъщеря, тѣ нѣма ли да намѣрѣтъ благоприятни условия да се срѣснатъ, да се разбератъ, макаръ че тази царска дъщеря живѣе при най-строгия моралъ, при най-строгитѣ обичаи, които владѣятъ въ двореца? — Ще намѣрятъ. Какъ? — И на земята, и въ въздуха, и въ другия свѣтъ, тѣ ще намѣрятъ начи-

ни да се срещнатъ, понеже сж разумни. Нѣма само единъ начинъ за срѣщане въ свѣта. Начинътъ за съобщението на двѣ души не е само единъ — много начини има.

Нѣкой казва: да цѣлуна този човѣкъ. Ами какъ ще го целунешъ? Цѣлувката е само въ твоето съзнание, тя съществува въ тебе само като една идея. Нѣкой казва: азъ го цѣлунахъ въ устата. Не, никого не можешъ да цѣлунешъ въ устата. Ако цѣлувката е нѣщо истинско, нѣщо реално, то ако цѣлунешъ единъ умрѣлъ човѣкъ, той трѣбва да се съживи. Азъ виждамъ, какъ роднинитѣ, приятелитѣ на нѣкой умрѣлъ се изреждатъ да го цѣлуватъ, но това не е цѣлувка, това е прѣдателство. И Юда цѣлуна така Христа. Онѣзи, които цѣлуватъ умрѣлитѣ по тоя начинъ, това е прѣдателство въ моитѣ очи, т. е. не въ моитѣ очи, но въ очитѣ на небето. И Юда прѣдаде така Христа. Христосъ каза: „Съ цѣлувка ли прѣдаващъ Синъ Человѣчески?“ Ако тази цѣлувка е изразъ на Божественната Любовь, този умрѣлъ трѣбва да стане, да се съживи и да възкрѣсне. Ако цѣлунешъ нѣкого, който е наскърбенъ, натъженъ тази цѣлувка трѣбва да му подействува като токъ, трѣбва да го съживи. Ние говоримъ това за разумнитѣ обичаи, а за обикновенитѣ обичаи то е другъ въпросъ. Ние не искаме да разрушаваме сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ, обичаи, това не е методъ на природата. Природниятъ методъ е еволюцията, която постоянно възобновява нѣщата.

Слѣдователно, ние трѣбва да прѣобразимъ свѣта, защото въ него има много недъзи. Ще ми кажете: вие сждите свѣта. Не, за да сядя свѣта,

трѣбва да извикамъ прѣдъ насъ хилядитѣ родове, произлѣзли отъ този първоначаленъ родителъ Адамъ и отъ тази първоначална майка на поколѣнията Ева, и тогава да чидимъ, кой какво е допринесълъ за човѣчеството. Казвате нѣкому: ти си виноватъ. Не, азъ не съмъ виноватъ. Ако разгледа-те моята вина, ще видите, че тя е много малка; трѣбва да я турите подъ микроскопъ и така да я търсите. Въпросътъ не се разрѣшава тѣй лесно. И Богъ, Който разбира този законъ, ще сѣди праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно сѣдятъ. И наистина, колективно трѣбва да се сѣди, а не индивидуално. Ако трѣбва да има сѣдба, цѣль народъ трѣбва да се сѣди; ако трѣбва да има сѣдба, цѣлото човѣчество трѣбва да се сѣди! При това, дажбитѣ трѣбва да се разхвърлятъ на всѣки едного, та кому по колкото се падне. На мене колко ще ми се падне? — Много малко. На втори, на трети — сѣщо.

И тѣй, азъ казвамъ: сѣмето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди въ насъ едно силно желание да познаемъ Истината. Чрѣзъ тази Истина да познаемъ Бога, но не тѣй, както Го познаха поканенитѣ богове въ двореца на Брама, които отидоха да добиятъ нѣщо, но кегато видѣха, че дѣщерята на Брама дойде и го целуна, тѣ паднаха на очигъ си отъ страхъ и излѣзоха вънъ. Не сме ние които създаваме този мѣрдавенъ моралъ за свѣта. Въ новия моралъ трѣбва да има по-голѣма дълбочина и по-голѣма широчина. Защо, обаче, тия богове изпонадаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дѣщеря на

Брама, а мислиха, че е нѣкоя чужда за него мома, а всѣки въ себе си бѣше влюбенъ въ нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видѣха, че Брама шепне нѣщо на тази мома, тѣ си казаха: „Този, най-силниятъ отъ насъ, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени въ нея, всички ще ни очисти, и нито косъмъ нѣма да остане отъ насъ“. Затова тѣ си казаха: „Ние ще си мълчимъ и ще излѣземъ отъ тукъ незабѣлъзно“. Ще кажете: какъвъ е дълбокниятъ смисълъ, който ги е заставилъ да излѣзатъ навънъ? — Страхътъ, че Брама е по-силенъ отъ тѣхъ. Но въ ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговетъ сж мислили за едно, а Брама си мислилъ за друго. И тогава, Брама като видѣлъ, че тя богове скрили едно зло въ себе си, отъ очитѣ му паднали двѣ сълзи. За да увѣковѣчи тия сълзи, Брама създаде човѣшкитѣ очи. Заради грѣховетъ, които били скрити въ боговетъ, които Брама поканилъ на гости въ двореца си, той пролѣлъ двѣ сълзи, отъ които се образували човѣшкитѣ очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашитѣ очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие които сме поканени днесъ на това угощение, ще мислимъ ли като тѣзи богове? — Не. Христосъ казва: Ако изъ кажа, че не Го познавамъ и трѣбва да живѣя за себе си, ще бжде подобенъ на васъ, нѣма да има помежду ни никаква разлика, но азъ Го познавамъ и изпълнявамъ Неговата воля“. Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? — Каквато е волята на свѣтлината. Каква е волята на дъщерята, коя-

то е цѣлунала Брама? Въ нея имало доблестъ! Брама, който работилъ толкова години, като се явилъ въ свѣта, явилъ се съ своята стара, окаляна дреха, и дъщеря му, като знаела, че той създаде свѣта, дошла при него, цѣлунала го и му казала: „Татко, много ти благодаря, че създаде свѣта заради мене. Азъ ще се старая да го украся“. Той се зарадва, че има умна дъщеря и я нарекле „свѣтлина — зора“, проява на живота, като ѝ казалъ: „Носи всякото това благословение навсѣкждѣ по свѣта, дѣто те очакватъ! Носи радостъ и веселие на скърбещи и тъжни и разпращай, че всичко е създадено за добро на онѣзи, които разбиратъ. Казвамъ: сега и вие сте нещастни. Защо? — Влюбихте се. Вие сте поканени на гости въ двореца на Брама и сте се влюбихте въ неговата дъщеря. Нѣкой казва: азъ съмъ нещастенъ. Гледамъ го, влюбилъ се, но не иска да каже Истината. Азъ не се подигравамъ, но казвамъ, че сте се влюбихте. Влюбването е хубаво, красиво нѣщо.

Въ Писанието се казва: „Горко на богатия! Кой е богатия въ свѣта? Азъ казвамъ: младитѣ! това сж богатитѣ. Старитѣ това сж сиромаситѣ. Горко на васъ богатитѣ! Горко на васъ младитѣ! Че кой ще се бие въ свѣта? — Все младитѣ. Кой ще се напие? — Все младитѣ. Старитѣ хора могатъ ли да се биятъ? Не, тѣ сж светии. Гледамъ нѣкой младъ, напъчалъ се, напълилъ кесията си съ пари, върви, готовъ съ всѣкиго да се разпраща. Горко на васъ младитѣ! „По лесно е камъла да мине прѣзъ иглени уши, нежели младъ да влѣзе въ Царството Божие“. Какво ще кажете сега?

Ако тълкуваме тия нѣща така, то ако единъ баща ражда богатъ синъ, какво ще очаква отъ този синъ? Не богатъ, но разуменъ трѣбва да бѣде съвременниятъ младъ човѣкъ. И когато ние казваме, че човѣкъ не трѣбва да бѣде богатъ, ние подразбираме, че на младитѣ не трѣбва да имъ се дава само сила, но силата всѣкога трѣбва да бѣде придружена съ разумность, защото силата въ човѣшката душа безъ разумность е богство, което може да се употрѣби за зло, за лоши работи. И Христосъ казва: „Силнитѣ физически, безъ разумность нѣма да се спасятъ, защото само разумността дава сила, само тя въвежда въ Царството Божие“. Следователно, ако богатитѣ хора не се отрекатъ... Отъ какво да се отрекатъ?—Да се отрекатъ отъ своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Богъ е създалъ въ свѣта! Безумие е да се разрушаватъ добродѣтелитѣ! Нѣкои казватъ: нѣма добродѣтели — кради убивай колкото искашъ! Нѣма Истина — лъжи колкото искашъ! Какъ? Кражба, лъжа, това е най-голѣмиятъ срамъ за свѣта! Лъжата е най-голѣмиятъ позоръ въ свѣта! Единственото велико, хубаво нѣщо въ свѣта, това е Добродѣтелята. Да направишъ едно добро дѣло, колкото и да е микроскопическо, това е единъ благороденъ актъ, за който всички отъ небето ставатъ на крака, понеже въ доброто е скритъ Богъ. Като направишъ една добра постъпка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждатъ или не, обаче тя е видена отъ небето Ангелитѣ, които сж толкова будни, или казано на другъ езикъ, онѣзи Разумни същества, които сж завършили сво-

ята еволюция, или онѣзи възвишени братя, на които днесъ Брама дава второ угощение, за което сега нѣма да ви говоря, всички слѣдятъ, всички виждатъ това нѣщо. Всѣка добродѣтель, всѣка добра постѣпка е една цѣлувка, дадена на Брама отъ неговата дъщеря свѣтлината на живота. Каква цѣлувка? — Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си — цѣлувка на свѣтлината. Отъ тази цѣлувка човѣкъ ще се издигне въ очитѣ на Брама, или въ очитѣ на Онзи, Който е вжтрѣ въ него. Че ние искаме да бъдемъ щастливи, права е мисльта. Че ние искаме да бъдемъ блажени, права е мисльта. Че ние искаме да бъдемъ богати, права е мисльта. За какво богатство се говори? — За разумно богатство! Ние искаме да бъдемъ красиви, но красотата, която да е изразъ на човѣшката разумность. Нека въ туй красиво лице да се чете разумностьта на една възвишена душа, на единъ ангель който е слѣзълъ да прави добро. Не говоря за красотата, въ която е облѣчена нѣкоя ниспа сила.

Ще ви приведа сега единъ малкъ примѣръ. Единъ адептъ, живѣлъ въ древностьта между англичанитѣ, отива единъ день на разходка съ своята възлюбена изъ нѣкоя хубави мѣста на Индия, както това често правятъ англичанитѣ. По едно врѣме чува, че неговата възлюбена издава единъ плахъ викъ и забѣлѣзва, че една голѣма боа конструкторъ се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да ѝ строши коститѣ, или само да я клѣвне нѣкъдѣ и така да свърши съ нея. Питамъ: ако сте ние на това мѣсто, какво ще направите съ тази

боа? Ще избѣгате ли? Този адептъ, обаче, билъ голѣмъ герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голѣма сила, започва борба съ тази боа-конструктъ. Съврѣменнитѣ хора уподобяватъ страститѣ на тази боа-конструктъ, която обвиня човѣшкитѣ души. Кой е този адептъ, който се бори съ човѣшкитѣ страсти? Не е ли човѣшкиятъ духъ? Съврѣменнитѣ хора не се ли борятъ да иматъ повече дѣца? Казва се за Бога, че ималъ само единъ Синъ. На всѣки човѣкъ, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и единъ синъ. Онзи човѣкъ, у когото едновременно има много желаня, това не сж ли многото синове и дъщери? Нѣкой казва: какво да правя, като имамъ много дѣца? Той трѣбва ли да отхрани всички тия дѣца? Когато единъ човѣкъ има много дѣца, дѣцата на тия дѣца сжщо се увеличаватъ. И тогава ученитѣ хора казватъ: ако се увеличаватъ много рибитѣ въ моретата, както и всички други животни, какво ще ги правимъ? Нали трѣбва да ги колимъ, да ги ядемъ, за да не се размножаватъ много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христосъ „Доброто сѣме, което паднало на добрата земя, дало плодъ стократно“. Добрата земя, това е разумниятъ животъ. Всѣки човѣкъ, още откато е дошелъ на земята, трѣбва да е вложилъ въ себе си идеята, че неговото съзнание трѣбва да бжде будно, че той трѣбва да води единъ разуменъ животъ. Той трѣбва да си постави за девизъ слѣдното положение: **м о я т ъ ж и в о т ъ и в с и ч к и м о и п о с т ѣ ж и к и т р ѣ б в а д а б ж д а т ъ р а з у м н и!** Като си на-

пише този девизъ въ съзнанието, не трѣбва да се плаши отъ студа. Когато е студено вънъ, той не трѣбва да се пита, какво да прави. Да се прѣдпазва отъ студа, да се плаши отъ него, това не трѣбва да бѣде програма на живота му, защото разумниятъ животъ включва само разумни условия въ себе си. Студътъ нѣма влияние върху разумния човѣкъ. Той се намира извънъ него. Разумниятъ човѣкъ е извънъ съврѣмения общественъ строй. Него не могатъ да го убиятъ, него не могатъ да го окрадатъ, не могатъ да му направятъ нищо лошо. Той е извънъ всички тия условия. Той е едно съ Бога, или казано на другъ езикъ, той е едно съ всички добри хора въ свѣта. Съврѣмениятъ свѣтъ се управлява отъ разумни същества. Туй нѣщо ние още не съзнаваме. Ние мислимъ, че всичко можемъ и сами се управляваме. Не, свѣтътъ се управлява отъ разумни същества — туй трѣбва да туримъ като вѣрую въ своя животъ. Вие казвате: азъ искамъ да видя всичко това и тогава да повѣрвамъ. Ако искашъ да видишъ всичко прѣдварително и тогава да повѣрвашъ, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ако искашъ да знаешъ, колко съмъ честенъ, ще ти кажа: утре ще ти дамъ 100,000 лева. Ама дай ми сега! Щомъ ги искашъ сега, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ама не мога да ти повѣрвамъ. Щомъ не можешъ да ми повѣрвашъ, ти не си разуменъ. Азъ те каня у дома на гости въ 6 часа вечерята, но ако като дойдешъ и не ме намѣришъ, ти се усъмнишъ и кажешъ, че втори пътъ нѣма да дойдешъ, ти не си отъ разумнитѣ. Ако ти си разуменъ човѣкъ, като не ме

намѣришъ дома първия пътъ, ще дойдешъ и втори пътъ. Ако и тогава не ме намѣришъ, пакъ ще дойдешъ. Ще дохождашъ до тогава, докато най-послѣ ме намѣришъ. Този, който единъ пътъ не ме намѣри и се обиди, той не е разуменъ човѣкъ, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разуменъ човѣкъ. Онзи, който постоянно търси Бога, той е отъ разумнитѣ хора. Вие още не сте намѣрили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете въ 6 часа. Нѣкой казва: ама азъ съмъ сънувалъ. Оставете сънищата, тѣ не сж реалности. Вие сте професори. Азъ не говоря за вашитѣ сънища, нито за вашитѣ вѣрвания. Ако говоря за вашитѣ вѣрвания, ще ви обидя, но азъ не внасямъ нѣщо ново въ вашия животъ. Има ли нѣщо чудно въ новото? — Нѣма. Онази рѣка, която приижда и внася нѣщо ново въ езерото, прѣстѣпление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: „Азъ не съмъ виновна въ нищо, Менъ ми дадоха отгорѣ много блага затова идвамъ да внеса нѣщо отъ тѣхъ и въ езерото“.

Та казвамъ: какъ трѣбва да разберемъ новия животъ, въ който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Богъ ви е казалъ да дойдете въ 6 часа, но нѣма Го тамъ. Нѣ че Го нѣма тамъ, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Ученитѣ казватъ, че търсили Бога въ небето. Тази дума „небе“ е толкова общирна. На кое небе? Съврѣменнитѣ астрономи казватъ, че търсили Бога на небето, но не Го намѣрили тамъ. На кое мѣсто Го търсили? Това е безмислица! Когато ученитѣ хора търсятъ нѣкоя звѣзда на небето, тѣ не я търсятъ на нѣкое точно опрѣ-

дѣлено мѣсто, но тѣй приблизително, както ние казваме за нѣщо, че е на разстояние една педя отъ друго. Това разстояние „една педя“ въ небето е равностойно на милиони километри. Не, нѣщата трѣбва да се търсятъ точно, най-много съ разлика $\frac{1}{10}$ или $\frac{1}{100}$ отъ милиметъра. Туй значи геометрия! Нѣкой казва: насъ не ни трѣбва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трѣбва тогава? — Трѣбва ти да знаешъ да кълцашъ лукъ, да знаешъ да вадишъ масло отъ гърнето, да бъркашъ въ кесията на мъжа си, да знаешъ да туряшъ шапката си, дрехитѣ си и т. н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте, това е първоначалното учение. Тази наука — кълцането на лука — женитѣ сж я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбирали още защо трѣбва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукътъ ви казва: „Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавамъ по-голямъ почитъ“. Защо кълцашъ лука? — Е, лукъ е, казвате, проста работа е той! Тогавъ кой плаче? — Лукътъ е, който плаче у тебе. Духътъ на лука, като излезе отъ него, дойде въ тебе и ти почвашъ да плачешъ.

Казвамъ: всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама въ 6 часа вечерята. Да кажемъ че не Го намѣрите, какво ще направите? — Ще оставите писмо и ще кажете: утрѣ въ 6 часа вечерята пакъ ще дойдемъ. На другия денъ пакъ ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-послѣ тази Истина прозрѣ въ

вашиѣ сърца. Това е единъ великъ законъ, който дѣйствува въ сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпѣние могатъ да намѣрятъ Истината. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Защо? Велика философия се крие въ тия думи. Когато станемъ като Бога търпеливи, само тогава ще разберемъ тази философия. Като казвамъ „търпѣние“, не разбирамъ да носимъ неволята на свѣта, но всѣко нѣщо, което носимъ да ни радва. Ще ви приведе единъ примѣръ. Разбойници гонятъ една майка, искатъ да я хванатъ, да я опозорятъ и да я убиятъ. Тя бѣга отъ тѣхъ, но дохожда до една рѣка, на която вмѣсто мостъ има една тѣсна греда и тя трѣбва да мине. Тя се страхува. Вижда я единъ младъ, красивъ момъкъ и я хваща, за да я прѣнесе прѣзъ рѣката. Щомъ дохожда до срѣдата на рѣката, той я пита: да те хвърля ли долу? Тя се обвива съ ръцѣ около врата му, цѣлува го и му казва. „Азъ виждамъ, че ти си красивъ и добъръ момъкъ, зная, че нѣма да ме хвърлишь“. — Да, щомъ знаешъ да пригрѣщашъ и цѣлувашъ, ще те спася. Какво лошо има въ това? Вие казвате: дали отъ сърце го цѣлуна тя, или не? Нѣма да ви казвамъ, но ще ви оставя на нейното мѣсто, та сами да разберете. Ако сте на нейното мѣсто, какво ще направите? — Ще го цѣлунете и отгатъкъ ще минете. Това ви се вижда малко противорѣчиво. Ами че кое дѣте не е хванало майка си и не я е цѣлувало? Майката въ този случай е момъкътъ и казва на дѣтето си: да те хвърля ли? То е момата и ѝ казва: моля ти се, не дѣй ме хвърля, гонятъ ме онѣзи разбойници

там! Това е въ реда на нѣщата. Туѣ наричаме ние човѣщина и благоразуменъ животъ. Този младъ момъкъ прѣдставлява мждростъта свързана съ разумността. Тя му казва: „Ти си разуменъ, ти имашъ сила, нѣма да уотрѣбишъ тази сила за зло. Красивата форма, която Богъ е създалъ, ти нѣма да я хвърлишъ въ водата и да я обезличишъ, защото ще имашъ онази участь на боговетѣ, поканени въ двореца на Брама. Ти ще ме оставишъ да допринеса онова благо на човѣчеството, което Богъ ми е опрѣдѣлилъ.“ Тя го цѣлува и му казва: „Азъ трѣбва да изпѣля въ свѣта онзи законъ, който ми е опрѣдѣленъ отъ Бога.“ Значи, тя цѣлува Брама. Той ѣ казва: „Дъще, ти си сжщата, азъ те познахъ. Носи своето благословение по лицето на земята!“ Туѣ е разрешението на въпроса. Геройство трѣбва: Съмнѣнието не е геройство. Съмнѣнието е малодушие. Хора, които се съмнѣгатъ, това сж страхливциѣ въ свѣта. Безъ съмнѣнието вече! Най-дребнавитѣ хора сж гвя, които казватъ, че науката не може да сжществува безъ съмнението. Каква наука може да има въ съмнението? Съмнявамъ се, едното е едно, че двѣтѣ е двѣ, че тритѣ е три и т. н. Какво може да се работи съ съмнѣнието? Съмнявамъ се, че имамъ една уста, че имамъ двѣ очи, съмнявамъ се, дали нѣкой ми говори Истината, или не. Съмнението е единъ порокъ единъ недѣгъ на души, които сж изостанали далечъ въ пѣтя на своето развитие. Това сж паднали духове, души на непослушанието. Доблестъ се изисква отъ човѣка! Човѣкътъ трѣбва да се подигне и да кажа, че Богъ е Любовь. Слѣдователо, свѣтътъ е създаденъ за

мене. За кого е създаденъ? — За мене, но азъ трѣбва да бѣда изразъ на тази велика Любовь, която дѣйствува въ свѣта, за да заслужи този свѣтъ. Цѣлчя свѣтъ е за мене. Но кога? — Когато живѣя по закона на Любовьта, когато живѣя разуменъ животъ. Не живѣя ли разуменъ животъ, ще бѣда въ положението на онѣзи богове, които били поканени отъ Брама, и които изчезнали веднага внѣ отъ двореца. Тѣ си казали; „ Стига да се научи Брама, че сме влюбени въ тази красива мома ще ни изнотрене“ и излѣзли навнѣ.

Свърѣменнитѣ философи казватъ: опрѣдѣлено е на човѣкъ само веднажъ да се роди, да живѣе и да умре. Затова и религиознитѣ хора казватъ: веднажъ човѣкъ се ражда, послѣ умира и съ това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за дѣцата. Отлично учение е, педагогическо е, азъ нѣмамъ нищо противъ него, има и прави схващанія, но въ живота има и друго нѣщо. Красивъ е животътъ на едно дърво; красивъ е животътъ на една ябълка; красивъ е животътъ на една пене-руда; красивъ е животътъ на единъ изворъ; красивъ е животътъ на единъ камъкъ, но казвамъ: красивъ и още по великъ е животътъ на разумния човѣкъ, който ходи изправенъ на краката си и мисли. Неговиятъ животъ е хиляди пѣти по красивъ отъ живота на всички останали същества, защото има по-велики условия. Ако вие, които ходите съ два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки същества отъ васъ? Азъ виждамъ, обаче, че всички миди се радватъ, че сж миди; азъ виждамъ, че всички дървета се радватъ, че сж дървета; азъ виждамъ, че всички извори се

радватъ, че сж извори, а хората не сж доволни отъ положението си. Какво трѣбва да бждете? Ще бжда несправедливъ, ако кажа; че всички хора сж недоволни, но много пѣти у васъ прониква недоволството, лицето ви добива израза на Каина и вие казвате: азъ ли трѣбва да бжда най-нешастниятъ човѣкъ? Мене ли сждбата отреди на това? Не сте вие най-нешастниятъ човѣкъ. Споредъ вашата философия, ако има нѣкой най-нешастенъ, това трѣбва да бжде Богъ. И ако има нѣкой най-щастливъ, това пакъ трѣбва да бжде Богъ, Който е създалъ свѣта. Ако вие сте недоволни отъ свѣта, това показва, че Богъ, който е създалъ свѣта, е създалъ нещастенъ свѣтъ. Това обаче не е ли най-голѣмата лъжа, която разпространявате въ свѣта? Това не е ли една квадратна лъжа която развърщава хората? Не, при всичкото си нещастие трѣбва да имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една цѣлувка на Брама. Трѣбва да знаете, че и при некрасивитѣ нѣща въ живота, когато сте най-тъжни, все пакъ има нѣщо красиво, велико, обвито въ мантията на скръбъта. Какво е това нѣщо? — Цѣлувката на дѣщерята на Брама. Въ тази цѣлувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберемъ живота така, само тогава ще чуемъ онзи тихъ гласъ на Брама, който ще ни каже, както на зората: „Идете, носете тази свѣтлина наврѣдъ изъ свѣта и направете човѣшкитѣ сърдца радостни и весели въ надеждата, че разумната Любовь, която слиза отъ Бога и иде сега въ свѣта, е почвата, върху която ще се насадятъ всички добри сѣменца.“ Тогава и слезитѣ на Брама ще създадатъ по-добри условия въ

свѣта, и хората ще гледатъ съ други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видимъ, че има една разумность между хората, че можемъ да живѣемъ единъ чистъ и свѣтъ животъ. Значи ние можемъ да живѣемъ единъ братски животъ. Само чрѣзъ разумния животъ можемъ да се спогодимъ. И тогава нѣмаме да имаме онѣзи криви схващания на неразумнитѣ богове, а ще имаме онова правилно схващане на свѣтлината, която носи благо за цѣлия свѣтъ.

Когато свѣтлината изгрѣва, нѣкой ме питатъ: кажи ми какво мислишъ за свѣтлината. По нѣкой пжтъ азъ казвамъ днесъ ми прѣдстои да извърша само едно добро дѣло! Всѣки день ми прѣдстои да върша само по едно добро дѣло. Не го ли извърша, не съмъ направилъ нищо — всичко съмъ изгубилъ. Направи ли това добро дѣло, всичко съмъ извършилъ. За всѣки день има опрѣдѣлено само по едно добро дѣло. Направишъ ли го, ти осмисляшъ живота си. Туй добро дѣло е първата цѣлувка, която трѣбва да дадешъ на Брама, или, на вашъ езикъ казано, то е първата цѣлувка, която онази мома дава на момъка, който я прѣнася презъ моста, като му казва: ти си добъръ, ти си благоразуменъ, недей ме хвърля презъ моста! И ако нѣкой пжтъ вие се намѣритѣ въ това положение, не се срамувайте, бждете доблестни! Вие като се намѣрите въ това положение, ще се обидите и ще кажете: какъ, азъ да се обвия около врата на нѣкои човѣкъ и да го цѣлуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвинешъ, това е разумното! Външнитѣ нѣща сж изразъ на единъ вжтрѣшенъ животъ. и ако ние разберемъ този вжтрѣшенъ животъ. Богъ ще ни проговори

на единъ Божественъ езикъ, или, съ други думи, казано ние трѣбва да разберемъ добре живота, да разбираме Божествения езикъ, и да не караме Бога да учи нашия езикъ. Отъ 8,000 години ние искаме да научимъ Бога на нашия езикъ и казваме: Богъ не разбира ли нашия езикъ? Защо не ни отговаря? Вие знаете по нѣколко езика, но отъ сега нататкъ ще си кажете: ние ще се заемемъ да изучаваме Божествения езикъ. Ще дойдатъ много професори отъ небето които ще ви кажатъ: имаме честь да ви се представимъ като професори, да ви научимъ Божествения езикъ, чрѣзъ който да се съобщавате съ ангелитѣ. За въ бъдаще ще има съобщения съ небето, като съ радиотелеграфи. Това сж възможности.

Христосъ казва: „Сѣмето, което паднало на добрата земя, дало плодъ стократно. Какво се казва въ 18 та глава? Онѣзи които разбиратъ Словото Божие, тѣ го държатъ въ разумното сърце, въ благото сърце, и то принася плодъ стократно. Кое е благото сърце? — Кое принася плодъ на търпѣнието. Кое търпение? — Разумното търпѣние, на което истината е майка. Въ свѣта Истината е добитъ чрѣзъ търпението. И всѣки отъ васъ, който иска да намѣри Истината, трѣбва да намѣри нейното дѣте. Намѣрите ли нейното дѣте, търпѣнието, ще намѣритѣ и Истината. Нѣмате ли нейното дѣте, никога не можете да започнете съ истината. Когато говоря за търпѣнието, азъ разбирамъ сжщественото въ Истината. Търпеливиятъ човѣкъ е човѣкътъ на Истината.

Днесъ ви пожелавамъ да бъдете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се

зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до васъ, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовта, която вие постоянно търсите, Първиятъ синъ на Бога, това е Мъдростта, която също постоянно търсите. А синътъ на Истината, това е търпението. И когато Любовта, тази царска дъщеря, ви стане приятелка, и когато мъдростта, този царски синъ, ви стане приятелъ, и когато търпението, този синъ на Истината, ви обикне и намъри нѣкоя стая въ васъ да живѣе, тогава вие ще бъдете най-щастливиятъ чорѣкъ въ цѣлия свѣтъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 20 декември,
1925 год. въ гр. София.
